

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Hosvay Ferenc

Cím:

*Járványteleppé züllick Óbuda
a budai szennyforrások városa*

Forrás:

Labad Ló

1946 sept. 11

Osztályozás

Tárgy

314.76

Hely

Idő

1946.

Személy

Helyszám

Lap:

1. oldal Szabad Szó

Megjelent:

1946. szept. 11.

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A SZABAD SZÓ EXPEDICIOJA AZ OBUDAI DZSUNGELBEN

Budapest székesfőváros házi nyomdája 1941 — 9086

Járványteleppé züllick Óbuda, a budai szennyforrások városa

Óbuda olyan, mintha itt felefeleték volna a „levendulacillatú” múlt századból. Így kora őszi alkonyatkor a hegy oldalában búsongó temetőből mintha régi óbudai polgárok pocskos szellemét hengergetné le a savanyú szagú szél. A házak földberogyottan guggolnak az útszélén, az emberek idegenül pislognak rájuk.

A villamos, a telefon, a rádió csak szükséges rossz itt Óbudán. Nagyobb gond itt a kacsza bőrének ropogásra sütése, mint az, hogy mi történik a nagyvilágban? Furcsa emberek élnek a puposhátú házakban, a haladás olyan távol áll tőlük, mint New York Óbudától. Nagy a szegénység. De ezt a megállapítást elmondhatjuk Budapest bármelyik részéről, sőt a Krisztinavároséhoz, vagy a Várkerülethez képest Óbuda „arany” helyzetben van.

*

Mindent el kellett mondanunk, mert csak így érthető, miért van itt annyi beteg gyermek, annyi — kultúrvárosokban — már ismeretlen betegség, miért csapja meg az ember orrát néhol faluszelei dögtelepek illata és miért nincs Óbudán még mindig rendes csatornahálózat és miért nincs sok helyen folyóvíz sem?

Mert nincs! Sok esztendővel ezelőtt szó volt arról, hogy Óbudát csatornázzák. Megindult az előkészítés, csodálatosan modern terveket sütöttek ki, aztán megkérdezték az óbudai polgárt, mit szól hozzá? Az rántott egyet a vállán, beült valamelyik avas zsír- és mustszagú korcsmába...

Ha az ember letér az óbudai Főtérről a hegyek felé, ősdi nevű utcákon kacskaringózik fölfelé és olyasmit lát, hogy meghül a vér ereiben: a szennyké az utca közepén csordogál lefelé. Különös szivárványos színekben török meg rajta a napsugár. A macskaköves udvarokban egy-egy nyirkorgó kút a vízszolgáltatás alapja. Az udvar közepén szemétdomb. Hetenkint egyszer kihordják az utcára. Onnan „úgyis elviszi a szél, meg az eső”.

A Margit-kórház hátamögött, a hegyoldalon van néhány piros-tetejű, kedves családi házacska. Szintén víz és csatorna nélkül. A lakók úgynevezett tözeges elnyelők építettek, jónéhány évvel ezelőtt. Jött az ostrom, a tözeges elnyelők megteltek. Az óbudai kavicsos föld megunt a túlterhelést és a domboldalok alján initt-

amott megeredtek a szennyvízforrások...

Beszéltünk az egyik óbudai orvossal, dr. Gábor Bélával. Tizenöt esztendője verekszik az óbudaiak egészségéért. Véleménye szerint a legelhagyatottabb fahuban sem képzelhető el több gennyes fertőzés, tetanusz eset, malária (!), bélhurut és egyéb bélfertőzés, rüh és hasonló elősdiak következtében fellépő fertőzés, mint kies városunk romantikus Óbudáján.

Egy lélegzetre nehéz elmondani mindent. Oknyomozó riport-sorozatot kezdünk az óbudai „ős-kor” csodálatos eseteiről, a „kődzsungel” pusztító kórjairól.

Valami nagy bajnak kell itt lennie, hogy Krudy híres utcájában, a Mókus-utcában napokig heverhet egy éhségtől elhullott kutya puffadt teteme hogy a Gyöngy-utcában még most is a döglegyek tömege lepi el az embert és hogy a Lajos-utca végén naponta legalább két szekényi rothadó szemetet szórnak le csak azért, mert éppen ott találtak helyet...

Hosvay Ferenc